

Sygn. akt II Ka 56/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Wiesław Ruszała

Sędziowie : SSO Janusz Szarek

SSO Mariusz Hanus (spr.)

Protokolant : sekr. sądowy Małgorzata Kramarz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie – **Jolanty Cegiëlki - Ohar**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 marca 2015 roku

sprawy **K. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 16 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 672/14

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że obniża zasądzoną od oskarżonego K. K. na rzecz pokrzywdzonego P. G. tytułem obowiązku naprawienia szkody kwotę do 5431,42 zł /pięć tysięcy czterysta trzydzieści jeden złotych i czterdzieści dwa grosze/,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego K. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 zł /trzydzieści złotych/.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015 roku, sygn. akt. 672/14 Sąd Rejonowy w Krośnie uznał oskarżonego K. K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 19 czerwca 2014 roku, w K., przy ul. (...), na terenie parkingu przy lokalu A. umyślnie uszkodził samochód marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) w ten sposób, że kopnął w prawe drzwi tylne, w wyniku czego doprowadził do ich zarysowań i wgniecenia, czym spowodował straty w wysokości 5805,60 zł na szkodę P. G. i za jego popełnienie na podstawie art. 288 § 1 kk przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk skazał go na karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Na podstawie zaś art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. G. kwotę 5805,60 zł, zaś na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej kwocie 670,30 zł, w tym opłatę w kwocie 150 zł.

Powyższy wyrok w zakresie orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody zaskarżył obrońca oskarżonego, który powołując się na art. 438 pkt 2 kpk zarzucił mu:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to:

a) przepisu art. 193 § 1 kpk, art. 194 kpk w zw. z art. 200 § 1 kpk przez przyjęcie dokumentu prywatnego – kalkulacji naprawy nr (...) z (...) (k. 13 – 18) - jako opinii biegłego i oparcie na jego treści wysokości orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, pomimo, że dokument ten stanowi opinię pozaprocesową i nie może być środkiem dowodowym ani podlegać zaliczeniu na poczet materiału dowodowego,

b) naruszenie przepisu art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 201 kpk przez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o wezwanie biegłego sądowego adw. M. Z. na rozprawę w celu usunięcia wątpliwości w zakresie konieczności naprawy lub wymiany drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...), podczas, gdy wniosek ten w żaden sposób nie zmierzał w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania, a był niezbędny do usunięcia sprzeczności w treści opinii w zakresie wariantów nr I i nr II,

c) naruszenie przepisu art. 196 § 3 kpk, przez niepowołanie innego biegłego sądowego przez Sąd I instancji, pomimo, że ujawniły się powody osłabiające zaufanie do bezstronności biegłego.

Na zasadzie art. 438 pkt 1 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego, a to:

a) przepisu art. 46 § 1 kk przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na orzeczeniu środka karnego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w wysokości przekraczającej faktyczny i rzeczywisty rozmiar powstałej szkody.

Na zasadzie art. 427 § 1 i art. 437 § 1 kpk wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia środka karnego obowiązku naprawienia szkody i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w tej części,

ewentualnie

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia środka karnego obowiązku naprawienia szkody przez zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego obowiązku naprawienia szkody w wysokości wynikającej z wariantu nr II opinii biegłego sądowego mgr M. Z., tj. w kwocie 2574,11 zł.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy w takim zakresie, w jakim kwestionuje prawidłowość oparcia się przez Sąd Rejonowy przy zasądzeniu obowiązku naprawienia szkody na kalkulacji naprawy sporządzonej przez (...) zasługuje na uwzględnienie.

Jednakże zawarte w niej wnioski o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania, czy też o obniżenie wysokości obowiązku naprawienia szkody do kwoty 2574,11 zł, wskazanej przez biegłego, jako koszt naprawy uszkodzonych drzwi nie mogą zostać zaakceptowane.

Wprawdzie w nie każdej sytuacji istnieje konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy, co do wysokości szkody, gdyż winno to nastąpić jedynie wówczas, gdy udokumentowana kwota szkód rodzi uzasadnione podejrzenie co do jej prawdziwości, lub jej oszacowania (patrz: postanowienie SN z 20 sierpnia 2014 roku, II KK 200/14 Lex 1504560), lecz w niniejszej sprawie fakt dopuszczenia przez Sąd I Instancji dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy M. Z. jednoznacznie przekonuje, że przedłożona przez pokrzywdzonego P. G. kalkulacja wzbudziła w wyżej wymienionym organie wątpliwości co do jej rzetelności. Tym samym nie mogła być ona podstawą zasądzenia na rzecz pokrzywdzonego określonej kwoty pieniężnej, a stosowne rozstrzygnięcie w tym zakresie winno nastąpić w oparciu o opinię powołanego biegłego, oczywiście o ile nie była ona dotknięta wadami z art. 201 kpk.

W ocenie Sądu odwoławczego powyższy dowód był pełny, jasny i przekonujący. Biegły wskazał zarówno na możliwe sposoby naprawienia szkody wyrządzonej przez oskarżonego, jak i też niezbędne dla każdego z przyjętych wariantów (naprawa drzwi, czy też wymiana drzwi) czynności, oraz ich wartość.

Skutecznie zaś powyższych ustaleń nie podważono zarówno w toku postępowania jurysdykcyjnego, jak i też we wniesionym środku odwoławczym.

Fakt li tylko wskazania przez biegłego, który wariant naprawy byłby w jego ocenie właściwy dyskredytować powyższego dowodu, jak i też samej osoby opiniującego nie może. Powyższa kwestia i tak bowiem ostatecznie wymagała rozstrzygnięcia przez Sąd, a nie przez biegłego z uwzględnieniem okoliczności sprawy, zasad doświadczenia życiowego oraz obowiązujących unormowań prawnych.

Podkreślić należy, iż konieczność wezwania na rozprawę biegłego uprzednio opiniującego w sprawie, czy też zasięgnięcie opinii innego biegłego zachodzi tylko wówczas, gdy opinia ta jest niepełna lub niejasna dla organu procesowego, a nie dla strony, która domaga się przeprowadzenia powyższych czynności (porównaj wyrok SA w Krakowie z dnia 23 marca 2012 roku, sygn. akt II AKA 270/11, Kzs 2012/5/51).

Skoro, jak to wykazano opinia biegłego M. Z. tak naprawdę nie zawiera uchybień, o których mowa w art. 201 kpk, to nie było konieczności wzywania tegoż biegłego na rozprawę, a tym bardziej sięgania po opinię innego biegłego.

Mogła więc ona i powinna być podstawą ustaleń faktycznych co do wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem, a tym samym kwestii związanych z obowiązkiem jej naprawienia.

W ocenie Sądu odwoławczego, jak słusznie zauważa to Sąd Rejonowy istotą odszkodowania jest niwelowanie skutków przestępstwa w całości. Fakt serwisowania samochodu będącego przedmiotem przestępstwa, jego bardzo dobry stan blacharsko – lakierniczy przed zdarzeniem, przekonuje, że naprawienie szkody w niniejszej sprawie winno nastąpić poprzez wymianę uszkodzonego elementu wraz z listwami ozdobnymi.

Natomiast przeprowadzenie tylko i wyłącznie naprawy drzwi niewątpliwie łączyłoby się z utratą wartości samochodu. Tego typu czynności nawet przy właściwym i prawidłowym wykonaniu nie są w stanie doprowadzić do przywrócenia uszkodzonego elementu do stanu sprzed zdarzenia i o ile przy pojazdach starych, mocno uszkodzonych, nie serwisowanych okoliczność ta dla zakresu obowiązku naprawienia szkody nie miałaby istotnego znaczenia, to jednak przy pojazdach takich, jakim był będący przedmiotem niniejszego postępowania samochód pokrzywdzonego, musi być ona brana pod uwagę.

Dlatego też Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył pierwotnie zasądzoną od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. G. kwotę z 5805,60 zł do kwoty 5431,42 zł, stanowiącą równowartość kosztów naprawy samochodu, poprzez wymianę drzwi i innych elementów towarzyszących wynikającą z opinii biegłego M. Z. (k. 71). W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Orzeczenie Sądu Okręgowego znajduje oparcie w art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 2 kpk, art. 449 i 456 kpk.

O kosztach postępowania odwoławczego i opłacie orzeczono stosownie do art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1993 r. nr 49, poz. 223, z późn. zm.)